

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. oktober 2002 af Tribunale di Milano — Fjerde Afdeling for Kriminal­sager — i de for nævnte ret verserende straffesager mod Marcello Dell'Utri, Romano Luzi og Romano Comincioli

(Sag C-403/02)

(2003/C 19/24)

Ved kendelse afsagt den 29. oktober 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. november 2002, har Tribunale di Milano — Fjerde Afdeling for Kriminal­sager — i de for nævnte ret verserende straffesager mod Marcello Dell'Utri, Romano Luzi og Romano Comincioli forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Kan artikel 6 i direktiv 68/151/EØF (første direktiv⁽¹⁾) forstås således, at medlemsstaterne er pligtige at fastsætte passende sanktioner, ikke blot for erhvervsdrivende selskabers undladte offentliggørelse af balancen og resultatopgørelsen, men også for forfalskning heraf samt af andre selskabsoplysninger til selskabsdeltagere eller offentligheden eller oplysninger af enhver art vedrørende selskabets aktiver og passiver eller økonomiske stilling og resultat, som selskabet har pligt til at give vedrørende selskabet selv eller den koncern, det tilhører?
- Skal begrebet »passende« sanktion efter betydningen i EØF-traktatens artikel 5 forstås således, at det konkret skal bedømmes i den lovgivningsmæssige kontekst (strafferetligt og processuelt) i medlemsstaten, og således at sanktionen skal være »egnet, følelig og reelt afskrækkende«?
- Foreligger disse egenskaber i forbindelse med det kombinerede indhold af nyaffattelserne af civillovbogens artikel 2621 og 2622, jf. den italienske stats lovdekret nr. 61 af 11. april 2002? Der spørges navnlig, om der kan antages at foreligge en »tilstrækkelig afskrækkende« og »konkret passende« karakter i forbindelse med den regel, som (i civillovbogens artikel 2621) fastsætter, at der for lovovertrædelsen balancefalsk uden medfølgende økonomisk skade eller forhold af samme art med påfølgende skade, men uden påtalemulighed ifølge civillovbogens artikel 2622 på grund af manglende anmeldelse, skal idømmes straf (på grund af forholdets karakter af »contravvenzione«) af frihedsberøvelse på op til et år og seks måneder; det er endelig et spørgsmål, om det kan anses for passende, for overtrædelser af civillovbogens

artikel 2622, stk. 1 (begået af erhvervsdrivende selskaber, der ikke er børsnoterede), at gøre påtale afhængig af partsanmeldelse (dvs. anmeldelse fra selskabstagere og kreditorer), også i relation til den konkrete beskyttelse af den almene interesse i »transparente« selskabsforhold ud fra aspektet om en mulig udvidelse af selskabsmarkedet på EF-plan.

⁽¹⁾ Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9.3.1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT 1968 I, s. 41).

Sag anlagt den 15. november 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-407/02)

(2003/C 19/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. november 2002 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Nolin og Mina Konstantinidi, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til bestemmelserne i direktiv 92/50/EØF⁽¹⁾ (artikel 8 ff.), der bestemmer, at der skal afholdes et udbud, og som fastlægger fremgangsmåderne for indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, idet Serres kommune tildelte kontrakten for »Fornyelse af Serres by: forberedende studier og pilotprojekt for gennemførelsen« uden afholdelse af et forudgående udbud.
- b) Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Bestemmelserne i direktiv 92/50 regulerer valget af fremgangsmåderne for tildeling af offentlige tjenesteydelsesaftaler og fastsætter fælles regler inden for området for forskningskontrakter og på det tekniske område. Bestemmelserne finder anvendelse på kontrakter, hvis værdi overstiger en bestemt tærskel.

Ifølge Kommissionen er kontrakten for »Fornyelse af Serres by: forberedende studier og pilotprojekt for gennemførelsen« en offentlig bygge- og anlægskontrakt, der, når henses til dens genstand og værdi, er omfattet af direktivets anvendelsesområde. Der blev imidlertid ikke udstedt en udbudsbekendtgørelse, men Serres kommune tildelte arbejderne direkte til universitetet i Thessaloniki.

Endvidere gør Kommissionen gældende, at betingelserne for at anvende undtagelserne i henholdsvis direktivets artikel 6 (kontrakt med et organ, som selv er en ordregivende myndighed i direktivets betydning) og artikel 1, litra a), nr. ix), ikke er opfyldt.

(¹) Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1).

Appel iværksat den 18. november 2002 af Jan Pflugardt til prøvelse af dom afsagt den 22. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i de forenede sager T-178/00 og T-341/00, Jan Pflugardt mod Den Europæiske Centralbank

(Sag C-409/02 P)

(2003/C 19/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. november 2002 af Jan Pflugardt iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 22. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i de forenede sager T-178/00 og T-341/00, Jan Pflugardt mod Den Europæiske Centralbank. Appellanten er repræsenteret ved Rechtsanwalt Dr. Norberg Pflüger, Kaiserstraße 44, D-60329 Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg. Appellanten har nedlagt følgende påstande:

Den appellerede dom (¹) ophæves, og:

1. Appellantens bedømmelsesrapport for 1999, som er dateret den 23. november 1999, annulleres.

2. Den af appelindstævnte (»ECB«) truffne beslutning, som er indeholdt i skrivelse af 28. juni 2000, og hvormed ECB ændrede appellantens opgaver, annulleres.
3. ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Retten i Første Instans har i den anfægtede dom underkendt rækkevidden og udformningen af den funktionelle autonomi, som tilkommer ECB i medfør af det kontraktssystem, der er etableret i henhold til artikel 36, stk. 1, i ESCB-statutten og punkt 9(a), første punktum, i Conditions of Employment (»CoE«). Retten har på grundlag af denne retsvildfarelse antaget, at ECB inden for rammerne af dette kontraktssystem har det samme vide skøn, som i henhold til EU-tjenestemand retten tilkommer arbejdsgiverne i forbindelse med udnyttelsen af personaleresourcerne. Der skal imidlertid anlægges en sondring mellem dette — arbejdsfordelingsrelaterede — skøn og skønnet med hensyn til arbejdspladsens organisation. Retten i Første Instans har med urette anset ECB for berettiget til at sætte sig ud over den stillingsbeskrivelse, som er indeholdt i appellantens ansættelseskontrakt, og at fratage ham opgaver, som var tildelt ham i ansættelseskontrakten. I henhold til tjenestemand retlige principper kunne Retten i Første Instans ikke tage i betragtning, om de opgaver, appellant er blevet frataget, udgjorde »væsentlige elementer« i de aftalte arbejdsområder. Den burde have efterprøvet, om der var indgået en fast aftale om de fratagne opgaver.

For det tilfælde, at det i kontrakten aftalte arbejdsområde ikke kan videreføres, fordi stillingen falder bort, kan der i henhold til CoE's punkt 11(a), nr. ii), andet punktum, ske afskedigelse af tjenstlige grunde. Bestemmelsen gør det dermed klart, at det ikke er lovligt at foretage en ensidig ændring af kontrakten i den hensigt at »videreudvikle« det arbejdsretlige forhold uden at tage hensyn til det i kontrakten aftalte. Det er ikke lovligt at overlade det til ECB i sin egenskab af arbejdsgiver i arbejdsretlig forstand at træffe afgørelse om anvendelsen af to foranstaltninger, som har modsatrettede virkninger. ECB ville i så fald — i givet fald endda vilkårligt — kunne vælge mellem at hæve kontrakten i henhold til CoE's punkt 11(a), nr. ii), eller at fortsætte kontrakten under tilsidesættelse af det i kontrakten aftalte.

Retten i Første Instans har med urette anset appellantens kompetence til at bedømme medlemmerne af UNIX-teamet for at være et uvæsentligt element i ansættelseskontrakten, selv om det fremgår af stillingsbeskrivelsen, at denne kompetence var en af appellantens »key responsibilities«. Retten i Første Instans har forvansket stillingsbeskrivelsen, for så vidt som den har antaget, at der alene var tale om en midlertidig overdragelse af opgaver.

— Retten i Første Instans har tilsidesat bevisretlige regler.

(¹) Endnu ikke offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.